

ОДИН

Її кімнаті був хлопець.

Кет глипнула на номер, виведений на дверях, а тоді знову вп'ялася очима у план заселення кімнат, що тримала в руці.

«Паунд-хол, 913».

Кімната дійсно мала номер 913, утім, разом це не Паунд-хол? Адже всі гуртожиткові кімнати такі одинакові, як державні будинки для літніх людей. Може, Кет варто зупинити батька, доки він не приніс решту коробок?..

— Ти Кейтер, — зазначив хлопець, посміхнувшись і простягнувши їй долоню.

— Кет, — виправила вона, відчуваючи, як паніка скручує її шлунок у тугий клубок.

Ручкатися не стала (у неї коробка в руках, хіба не видно?!). Напевно, то була помилка... мала бути помилка. Кет знала, що Паунд-хол — гуртожиток для дівчат і хлопців. *Та неваже вони мешкають у спільніх кімнатах?*

Хлопець прийняв із її рук коробку й поклав на порожнє ліжко. Місце навпроти вже було завалене чужим одягом і коробками.

— У тебе лишились унизу ще якісь речі? — поцікавився хлопець. — Ми вже впоралися зі своїми, тож думаємо піти стоптати по бутеру. Хочеш із нами? Уже була у «Груші»? Там такі бургери — завбільшки

із твій кулак! — Він піdnis її руку, і Кет затамувала подих. — Ну ж бо, стисни в кулак!

Вона послухалася.

— Не, більші за твій кулак. — Хлопець відпустив її руку, а тоді підхопив наплічника, якого Кет лишила за дверима: — То є в тебе інші коробки, га? Не може бути, що всі твої лахи влізли в одну коробку... Ти зголодніла?

Він був високий, худорлявий і засмаглий, а його русяве волосся стирчало врізною. Кет знову зазирнула у план. Невже це Рейган?

— Гей, Рейган! — тієї ж миті радісно гукнув хлопець. — Твоя сусідка приїхала!

З-поза спини Кет вигулькнула дівчина з гладеньким каштановим волоссям. Обернувшись, вона зміряла новеньку зимним поглядом, проте незапаленої цигарки з рота не вийняла. Аж раптом хлопець спритно вихопив її цигарку і тицьнув собі у зуби.

— Рейган, це Кейтер. Кейтер, це Рейган, — відрекомендував він.

— Кет, — знову виправила Кет.

Рейган кивнула й полізла до сумочки по іншу цигарку.

— Я обрала це ліжко, — мовила вона, кивнувши на купу коробок праворуч, — та насправді мені по цимбалах. Тож якщо маеш пунктики щодо феншую, можеш сміливо перекласти моє шмаття. — По тому вона смикнула хлогця: — Готовий?

Той звернувся до Кет:

— То що, ходімо?

Але вона лиш мовчки похитала головою.

Двійко вийшли, і щойно двері за ними зачинилися — Кет гепнулась на голий матрац, що тепер належав їй (бо насправді засади феншую цікавили її найменше), і притулилася головою до бетонної стіни.

Треба заспокоїтись. Приборкати тривогу, що застилає очі чорною хмарою, змушуючи серце калатати аж у горлі, й запхати туди, де її місце, — тобто до черева. Бо тільки там можна буде зав'язати її у вузол і тримати під контролем.

Татко і Рен мали от-от прийти, а Кет аж ніяк не хотіла, щоби вони побачили її в такому негожому стані. Бо якщо вона розклейтися, то їхній татко теж занепаде духом, а коли вже вони обое почнуть хнюпитися,

Фанатка

Рен вирішить, що це робиться зумисне — аби зіпсувати її перший день у студмістечку. Її чудову нову пригоду.

— Ти мені ще подякуєш, — постійно токмачила Рен, вперше вона сказала це ще у червні.

Кет уже заповнила бланк-заяву на поселення до гуртожитку, вписавши туди Рен як сусідку (бо хіба можуть бути інші варіанти, коли вони вісімнадцять років прожили в одній кімнаті?), аж раптом сестра збунтувалася:

— Ми ж вісімнадцять років прожили в одній кімнаті! — (Вона сиділа в головах сестриного ліжка, з гнівним обличчям, на якому було написано: «Я вже доросла!»)

— Авжеж, і досі все було чудово, — спантеличено мовила Кет, а тоді обвела рукою спальню: стоси книжок, постери із зображенням Саймона Сноу, шафу, куди вони складали весь свій одяг, навіть не розділяючи його на «твій» та «мій»... На очі їй навернулися слози.

— Це ж коледж! — заперечила Рен. — Він створений для того, щоби ми мали змогу знайомитися з новими людьми.

— А сестри-близнюки створені для того, щоб у нових знайомствах не виникало потреби! Невже якісь пришелепи, котрі цуплитимуть твої тампони, смердітимуть заправкою для салату і фоткатимуть тебе на мобільний, поки ти спиш, краці за...

Рен зітхнула.

— Ну що за дурня? Хіба можна смердіти заправкою для салату?

— Можна, ще й як! Оцтом! Пам'ятаєш оту мандрівку для першокурсників? Пригадай, як ми зайдли до готельного номеру якоїсь дівки і мало не задихнулися від смороду італійського соусу!

— Не пригадую нічого такого...

— То було огідно!

— Це коледж! — спересердя вигукнула Рен і сховала обличчя в долонях. — Перебування там має стати для нас пригодою!

— Пригода вже розпочалася... — Кет підсунулася ближче до сестри і відійняла її руки від обличчя. — Причому найближчі перспективи дещо лякають.

— Ми маємо спізнатися з новими людьми, — повторила Рен.

— Мені не потрібні нові люди.

— Твоя позиція доводить, що тобі вони потрібні як нікому! — Рен стисла сестрині руки. — Кет, ну подумай! Якщо ми житимемо вкупі, нас сприйматимуть як одну людину і за чотири роки між нами не побачать жодної відмінності.

— Нехай піднапружаться й увімкнуть увагу! — Кет торкнулася шраму на підборідді Рен, просто під вустами. (Давним-давно, коли сестрам було по дев'ять, стався нещасний випадок. Катаючись на санчатах, вони з розгону в'їхали в дерево, і Рен, котра сиділа попереду, вдарилася носом об стовбур. Кет пощастило більше: вона просто гепнулась у сніг.)

— Ти ж знаєш, що я маю рацію, — зауважила Рен.

Кет похитала головою.

— Ні.

— Кет...

— Будь ласка, не лишай мене само-самісіньку!

— Ти ніколи не будеш само-самісінька, — знову зітхнула Рен. —

Для чого тобі сестра-близнючка, га?

— Дуже непогано, — похвалив тато, роззирнувшись, а тоді поставив на матрац кошика для білизни, напханого взуттям та книжками.

— Нічого доброго, тату, — пробуркотіла Кет і стала біля дверей, скрестивши руки на грудях. — Тут як у лікарняній палаті, тільки місця меніше. І телека нема.

— Зате звідси відкривається чарівний краєвид на студмістечко...

Рен підійшла до вікна і додала:

— А в моїй кімнаті вікна виходять на парковку.

— Звідки знаєш? — запитала Кет.

— «Гугл Планета» підказав.

Рен із нетерпінням очікувала, коли ж нарешті почнеться студентське життя, і вже кілька тижнів спілкувалася з Кортні — своєю сусідкою по кімнаті. Кортні також мешкала в Омасі, тож у них була можливість зустрічатись і разом купувати речі для своєї кімнати. Одного разу Кет повисла в них на хвості, проте, поспостерігавши, як вони вибирають спільні постери й подібні настільні лампи, роздратувалася так, що заледве спромоглась опанувати себе.